

[Aksel Larsen.]

19. januar tilstilledes de allierede magter, og som lød sådan — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Europas historie i det sidste århundrede viser, hvilken trussel den tyske militarisme har udgjort for Tysklands nabostater. Danmark var offer for den første erobringskrig 1864, der efterfulgtes af Preussens krige mod Østrig og Frankrig 1866 og 1870, og Danmark var et af ofre for den sidste tyske aggression. Danmark har derfor en særlig interesse i Tysklands fulde afrustning og i, at tysk militarisme varigt udryddes. Den kgl. regering går ud fra, at effektive foranstaltninger bliver truffet til forhindring af militær uddannelse af tysk ungdom og for at forebygge, at en tysk våbenindustri genopstår, hvorved det må sikres, at den fredsindustri, som vil være nødvendig for Tysklands økonomiske genopbygning, ikke lader sig omdanne til krigsformål.“

Uden at kunne retfærdiggøre kovendingen har man handlet direkte i strid med denne erklæring, som var fremsat efter meget moden overvejelse og tiltrådt af alle folketingets partier og alle folketingets medlemmer, herunder det ærede medlem hr. Victor Gram. Denne kovending skal imidlertid ikke kunne benyttes som begrundelse for nu yderligere at kaste Danmark i armene — eller kløerne — på den genskabte tyske militærmagt.

Iver Poulsen: Jeg vil gerne takke de to højtærede ministre for de udmærkede og fyldige redegørelser, vi fik i formiddags.

Med forsvarsforliget i 1960 forsøgte man noget ganske nyt her i landet, nemlig at gennemføre et så bredt forlig om vor forsvarsordning, at endog det radikale venstre deltog i forliget sammen med de tre NATO-partier. Herved håbede de tre store Atlantpartier, socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, formentlig, at der var skabt ro om forsvaret, og at forsvarsspørgsmålet hermed var løftet op over partipolitikken. Ønsket om at få de radikale med i forliget var så stærkt, at dette parti fik en helt urimelig indflydelse på selve ordningen, som såvel af den danske sagkundskab som af NATO-sagkundskaben

er blevet betegnet som utilstrækkelig til at løse de opgaver, som inden for NATO-fællesskabet naturligt måtte tilfalde dansk forsvar. Efter forligets indgåelse er det fra ledende radikal side fremhævet, at når de radikale gik med til en beløbsramme på mere end 1 milliard kr., så var det kun for at få ordningen så billig som muligt, og det vil altså sige så dårlig som muligt. De radikale gik altså ikke med af interesse for at få en forsvarlig ordning, og i dag vil de tre Atlantpartier sikkert erkende, hvor uheldigt det er at indgå forlig om landets forsvar med de radikale, og at forhåbningerne om, at forsvarsspørgsmålet hermed skulle være løftet op over partipolitikken, fuldstændig er bristet.

For — forsvarsordningens utilstrækkelighed uomtalt — det er en kendsgerning, at kedelig kendsgerning, at den vedtagne rammeordning nu snart to år efter lovens vedtagelse ikke er udfyldt, hvilket må skyldes radikal forhaling, idet den højtærede forsvarsminister ved tidligere lejligheder har udtalt, at også han ønskede et stærkere forsvar, og da jeg ikke kan tro, at de to andre Atlantpartier, venstre og de konservative, ikke her er enige med forsvarsministeren, må det jo være det radikale venstre, som har bestemt, hvad der på dette område er politisk muligt her i landet, og det finder i hvert fald vi er for stor en indflydelse for dette parti.

Flyvevåbenet, som af general Norstad er betegnet som alt for svagt med alt for få maskiner, er vel inden for den givne ramme nogenlunde udbygget, men det skyldes jo, at amerikanerne forærer os maskinerne på våbenhjælpsprogrammet. For flådens vedkommende er der ganske vist lagt og påbegyndt et nybygningsprogram, som imidlertid, når det om 3 år vil være fuldført, ikke opfylder forsvarslovens minimumskrav til flåden. For hærens vedkommende nærmer forholdene sig det uforvarsarlige — for at bruge en generals, det ærede medlem hr. Erik Kraghs, udtalelser. Og den mand, der har ansvaret for luftforsvaret af Jylland og Fyn, oberst Ejby Nielsen, Ålborg, har, som jeg tidligere har nævnt her i tinget, offentligt betegnet dette forsvar som dårligere end den 9. april 1940.

I stedet for at sørge for udfyldning af